

6. nedel'a veľkonočná A

10. máj 2026

Jn 14, 15 - 21

Milé sestry a bratia v Kristovi

Dá sa povedať, že v cirkvi sa pomaly zduchovnieva. Aspoň čo sa výberu čítaní pred blížiacou sa slávnosťou Zoslania Ducha Svätého týka.

Počas celého veľkonočného obdobia sme čítali z Jánovho evanjelia, ktoré je ťažšie na pochopenie. Jánovo evanjelium je viac špekulatívne a my sme zvyknutí skôr na moderný, vecný spôsob uvažovania. Jánovo evanjelium je ťažšie pochopiteľné nielen pre bežných veriacich, ale aj pre teológov, ktorí sa Písmom zaoberajú profesionálne. Zjednodušene sa dá povedať, že Ježiša Jánovho evanjelia môžeme pochopiť vtedy, keď sa mu otvoríme svojim srdcom - keď vieme prijať jeho myslenie, ktoré sa chce s nami v duchu zjednotiť. Práve to býva pre nás moderných ľudí ťažké. A okrem toho sme až príliš zahltení množstvom rôznych vonkajších podnetov, ktoré nám zabraňujú poznať hlbšie - poznať ducha, dušu, uvedomiť si význam poznaného pre náš život.

Naopak: dnes sa už aj na dušu a ducha pozeráme skoro ako na vec. Pomeriavame ich svojim vonkajším pohľadom, snažíme sa ich popísať svojimi úsudkami. Chápeme ich z hľadiska činnosti mozgových neurónov, ktoré možno merať, popisovať, sledovať ich dráhy. Ba dokonca aj katechizmus, ktorým odovzdávame vieru ďalším generáciám, už nastúpil na takéto myslenie. Často v sebe spája starobylú vieru s moderným uvažovaním, ktoré sa na všetko pozerá zvonka - ako na niečo, čo možno merať, vážiť. (Potom sa stane, že úctu k eucharistii, ku Kristovi si napr. zamieňame s pomeriavaním omrvíniok, ktoré zostávajú na eucharistickom stole). Aj na Ducha sa pozeráme ako na vonkajší dar, na ktorom môžeme mať svoju účasť, podobne ako na veciach tohoto sveta.

Ježiš hovorí v dnešnom evanjeliu o Duchu inak: o Duchu hovorí ako o Niekom, kto môže byť v nás - vtedy keď sa otvárame pre poznanie Otca. „Svet ho nevidí a nepozná, ale vy ho poznáte, veď ostáva u vás a bude vo vás.“ Tento Duch nás vedie k poznaniu Otca - vedie nás k tomu, aby sme spoznali, že Ježiš je v Otcovi a cez neho aj my môžeme prísť k Otcovi, k Bohu. Cez Boha, cez Otca môžeme potom zachovávať Ježišovo prikázanie. Nemusíme sa potom pýtať - ako to teda je? Máme Ducha, alebo nám ho Ježiš ešte len chce poslať, ostáva v nás, alebo ešte len má prísť?

Ježiš nám v Jánovom evanjeliu ukazuje, že je potrebná premena zmýšľania podobná tej, akú na Veľkú noc zakúsila Mária Magdaléna v Ježišovom hrobe. Ona po tom, ako sa obrazne povedané dvakrát otočila - obrátila, uvidela Ježišovo nové telo. To znamenalo zmenu jej pohľadu. Zmenu, ktorú by sme aj my dnes potrebovali. Mária už nepotrebovala hľadať mŕtve telo, pretože uvidela nové, aj keď spočiatku ešte nie celkom jasne. Úplne spoznala Ježiša vtedy, keď ju on sám oslovil - spoznala ho cez reč, ktorou ju oslovil, vťahol do komunikácie s Ním. On to bol, ktorý ju pri hrobe oslovil. My reč často chápeme len ako hovorenie smerom k druhým - už nevnímame, že reč aj nás oslovuje. Aj biblické rozprávania by sme nemali vnímať len svojimi vonkajškovými zmyslami, ale ako očami reč, ktorá nás vedie k poznaniu Boha a života. Reč, ktorá sa nás chce dotknúť, osloviť nás, aj keď je zaznamenaná v starobylej reči.

Ježiš oslovuje aj nás. On sa na nás pozerá pohľadom srdca, chce aj nás zapáliť pre poznanie Boha, pre poznanie Otca. Chce, aby sme aj my kráčali v jeho stopách, aby sme o Bohu svedčili v

dnešnom svete. Ježiš vidí aj v nás nostiel'ov Otcovho Ducha. Vidí v nás tých, ktorí jeho vec nesú, prinášajú ďalej tomuto svetu.

A povzbudzuje nás, aby sme sa nebáli nového pohľadu. Aby sme sa učili stávať sa novými ľuďmi - cez svoju komunikáciu tak s Bohom ako aj s ľuďmi. Aby sme komunikovali nielen rečou, ktorou hovoríme, nielen skutkami ktoré konáme, ale aby sme aj počúvali, aby sme skutky vnímali vo svojom živote. Vtedy nás aj On - Ježiš bude milovať a zjaví nám seba samého. Amen.